

Vrienden,

Nu wij hier vandaag feestelijk samen zijn gekomen voor dit jubileum van 40 j. Ziekenzorg Hoeilaart hebben we Jezus in het evangelie van deze zondag aan zijn leerlingen horen vragen wat de mensen én wat zijzelf over Hem denken.

En tenslotte antwoordt Hijzelf en vult ook in wat het betekent Hem te volgen.

Lucas plaatst dit gesprek zowat in het midden van heel Jezus' optreden.

Alles wat erna komt, wordt een bevestiging van wat hier gezegd wordt.

Na de broodvermenigvuldiging trekt Jezus zich alleen in gebed terug.

Hij had een grote massa te eten gegeven.

Maar was Hij voor hen de echte vervulling van het leven? Begrepen zij wel waarom Hij dit deed? En hoe zit het met de leerlingen zelf? Zij hebben ooit beslist om met Hem mee te trekken. Zovele ontmoetingen maakten zij van dichtbij mee en toch beseffen zij onvoldoende wie Hij is.

Net zoals de grote koning David is Hij voor hen: 'De Gezalfde van God', iemand op wie Gods Geest rust, iemand waar God achter staat, in wie God herkenbaar is, iemand van bij God.

Alleen is het **nú** nog niet tenvolte duidelijk.

Pas zijn verrijzenis zal heel duidelijk maken dat God achter Hem staat.

Daarom het verzoek aan de leerlingen om het stil te houden.

Er is eerst nog een *andere* weg te gaan, de weg naar Jeruzalem en die weg zal een *lijdensweg* zijn. **Maar** het dringt nog niet tot de leerlingen door dat Jezus door de religieuze leiders zal verworpen worden.

Wel is het voor hen duidelijk dat Hij hun **meester** is en dat zij bereid zijn Hem te blijven volgen; **maar** dat het inhoudt: jezelf te verloochenen, je kruis dragen en je leven verliezen; dat begrijpen ze niet.

Misschien hebben **wij** gelijklopende ervaringen en vragen.

Wat betekent het immers voor ons wanneer Jezus zegt: '*Wie mijn volgeling wil zijn, moet Mij volgen door zichzelf te verloochenen en elke dag opnieuw zijn kruis op te nemen*'?

Wij zijn al te vaak geneigd om daarbij aan uitzonderlijke omstandigheden te denken waarin iemand letterlijk zichzelf verloochent omwille van zijn geloof of zijn liefde voor de medemens. Jezus richt zich echter tot **allen** en heeft het over het kruis van **elke dag**.

Om Hem na te volgen hoeven we dus geen moeilijkheden uit te zoeken. Jezus kent de mens en de opgave van het leven zo goed dat Hij weet hoe waardevol het is om, dag in dag uit, te doen wat moet én welke inzet het vraagt om dit te proberen met geduld en vriendelijkheid, en met de nodige zorg voor hen die nog een groter kruis te dragen hebben.

Als je probeert om, als gedoopte, je **Jezus' levensvoorbeeld eigen te maken, dan** wil je zovéél. Je wil bijvoorbeeld dat het anderen goed gaat, dat er meer vrede en

gerechtigheid in de wereld komt. Je wilt het opnemen voor de gekwetste mens; de zieke mens. Je wil de weg gaan van geven en delen, van dienen en zorgen voor de medemens, de weg van zich overgeven aan God, aan de medemens in nood, aan de oproep van het evangelie. Want ook **òns** heeft Hij nodig om zijn werk voort te zetten. Wij zijn Zijn ogen om aandacht te hebben voor onze medemens, Zijn oren om te luisteren naar mensen in nood, Zijn handen om te helpen waar dat nodig is, Zijn voeten om zijn weg van vrede te gaan. Gelukkig zijn er zo'n mensen, zoals bijvoorbeeld ook de vrijwillige ziekenbezoekers die alleen en ook in de organisatievorm van Ziekenzorg CM al 40 j. lang in Hoeilaart en nog steeds kwetsbare en dikwijls ook eenzame mensen geregeld nabij komen, die in vriendschap luisteren naar hun verhaal van ziekte die hun leven door elkaar hebben geschud, luisteren naar hun onmacht, hun opstandigheid soms, en ook wel eens naar de mooie dingen die ook zij hebben mogen meemaken en dat ze meetellen. Zo mogen ze voelen dat ze niet afgeschreven worden, dat ze er bij blijven horen. Je moet daarom de focus leggen buiten jezelf, bij de andere, bij de zieke mens. En dat kan mensen kracht geven om te blijven doorgaan.

Onder inspiratie van priester Jozef Cardijn, de stichter van de KAJ en VKAJ, waaruit ook andere verenigingen ontstaan zijn die samen het ACW zijn gaan vormen, is er ook zo'n vereniging ontstaan als Ziekenzorg en dat binnen de Christelijke Mutualiteit. Vele mensen onder ons en ook velen van jullie hebben hem aan het werk gezien en het woord gehoord en zijn door de geestdrift en de christelijke inspiratie van Cardijn gevormd. Niemand kon zomaar onverschillig zijn tegenover de persoon van deze latere Kardinaal, die het opnam voor de gewone, voor de kleine mens, voor de arbeiders en arbeidsters die allen, even goed als anderen, kind van God zijn. We waren blij verrast dat we deze week het nieuws hoorden dat onder meer onder impuls van de KAJ in India het proces van zaligverklaring door de kerk gestart is.

In deze week van de thuiszorg, zet de Christelijke Mutualiteit op deze dag van mantelzorg, de mantelzorgers in de bloemen. Deze mensen die in hun directe omgeving zorgbehoevende of chronische personen heel nabij zijn en verzorgen, zijn onmisbaar en maken het mogelijk dat deze mensen langer thuis kunnen blijven wonen. Maar ook deze mensen hebben steun en aandacht nodig. Daarbij kunnen de kernleden van Ziekenzorg en de ziekenbezoekers hun steentje bijdragen. De CM roept daarbij de gemeenten op om besparingen niet te koste te laten gaan van deze mantelzorgers en van de zorgbehoevenden.

Zoals Jezus vaak in de buurt van zieken vertoefde, zo zullen christenen die willen leven zoals Jezus ook in hun buurt te zien moeten zijn.

Zieke medemens kunnen op hun beurt, best zo nu en dan, ook even in de buurt van Jezus vertoeven. Hij zal hen sterk maken. Hij zal hen wel weer doen zien dat hun ziekte wel een steen is, maar een steen in een rugzak die te dragen is. Een rugzak die zelfs, nu en dan, nog een heuse uitstap toelaat.

Gelukkig blijft in onze gemeenschap dat woord van Jezus leven: *‘Wie zijn leven verliest om Mijnentwil zal het redden’*.

Om dit woord in onszelf en in elkaar levend te houden, hebben wij de steun nodig van allen die door hun geloof in Jezus, kinderen van God geworden zijn, de steun van deze gemeenschap die ons draagt en helpt, en samen richting zoekt.

Laten we er voor bidden dat we de kansen daartoe steeds blijven zien én nemen. Want God heeft ons nodig om mensen gelukkig te maken en het paradoxale van het Christendom is dat wijzelf daarin ook het geluk vinden. Amen.

Roger Nuyts, pastoor.